

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1858 de Mitropolia Ardealului
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei, — Pentru America 8 Dolari,

Articole și corespondențe

se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază,

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează Administrației ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

CUVÂNTAREA

rostită de I. P. Sfințitul Mitropolit NICOLAE al Ardealului, cu prilejul recepției de Anul nou, de la Reședința mitropolitană

Din toată inima Vă mulțumesc pentru urările ce mi-ați făcut cu prilejul schimbării anului și pentru simfemițele ce mi le-ați exprimat. Eu le refer pe toate la așezământul sfânt al Bisericii noastre și deslușesc din ele dragostea și alipirea ce aveți față de ea.

Și cu drept cuvânt, căci Biserica ne-a fost reazim de zile grele și stâlp de lumină pe cărările vieții. Ea ne va ajuta și la izbândirea aspirațiilor ce le nutrim cu toții în urma amarelor încercări prin cari am trecut de curând.

Astăzi mai mult ca oricând Biserica noastră se simte obligată să stea la datoria ei. Ca păstor al ei din această parte a țării eu mă rog lui Dumnezeu să-mi lumineze și încălzească sufletul pentru a-i înțelege cât mai deplin datoria în aceste vremuri apăsătoare. La altarul Mitropoliei din Ardeal, la care slujesc astăzi trecător eu, și-au destăinuit lui Dumnezeu gândurile de bine îndreptate către neamul românesc și soarta lui, un lung șir de ierarhi înaintași ai mei, cari mă obligă să nu ies prin nimic din legăturile lor, făurite prin focul multor suferințe, cu poporul pe care-l păstoresc. Călăuzit de această conștiință, cum ieri m'am bucurat de izbânda lui, așa mă identifice astăzi cu durerea lui, dar și cu nădejdea nebiruită în viitorul lui și'n realizarea integrală a aspirațiilor lui.

O națiune ca a noastră este o realitate pe care nu un joc diplomatic va fi în stare vreodată să o disloce ori să o șteargă de pe pământul ei. Istoria se împletește din realități cari ele o determină, ele rămân permanente și în cele din urmă tot ele trebuie să triumfe deasupra combinațiilor efemere. O națiune ca a noastră care a acumulat în ființa ei nesecate puteri de rezistență și care încă nu și-a dat roadele vitalității sale, nu poate fi ținută în chingi, căci în mod inevitabil le rupe prin năvalnica ei revărsare de energie și viață.

Cu această siguranță însoțesc evenimentele prin cari am trecut, dar și pe acelea pe cari le așteptăm. Mulțumim lui Dumnezeu și pentru suferințele prin cari am fost încercați. Să fim vrednici de ele știind să le stoarcem toate învățămintele ce ni le pot da. Scris este că: „Pe cel ce-l iubește Dumnezeu, îl ceartă” (Evrei 12, 6). În certarea noastră noi vedem dovada părinteștii purtări de grijă a Celui de sus. Dar să știm că Dumnezeu cu fiecare certare ce

ni-o trimite ne pune o problemă nouă, căreia să-i închinăm strădaniile noastre. Așa să facem și cu idealul nostru național: să-i închinăm toate gândurile și toate silințele, tot devotamentul și toată conștiința înfricoșatelor răspunderi ce le avem față de neam — și să fim siguri că izbânda va veni mai curând decât ne așteptăm.

Lupta noastră pentru realizarea lui trebuie dusă din toate puterile noastre. De aceea Biserica cu glasul ei de mamă cheamă pe toți fiii neamului la bună înțelegere, dragoste și solidaritate indestructibilă. Să se topească ca ceara de fața focului toată urajba și toate divergențele dintre ei și să triumfe pe toată linia „unirea n' cuget și n' simțiri”. Un popor însuflețit de aceeași voință și cu rândurile încheiate prin același comandament național rămâne nebiruit. Iar cel ce se știe făcând parte din această comunitate națională, ori cât de neînsemnat i-ar fi locul pentru care a luat răspunderea, se va simți element cu rost necesar și prețuit în viața Neamului.

Să pășim deci, iubii mei, în noul an cu seriozitatea ce o cer vremurile dela noi, iar râvna și dragostea noastră pentru neam să nu cunoască obstacole și margini. Simt mâna lui Dumnezeu asupra Bisericii și a Neamului nostru. În El să ne punem încrederea și să-L rugăm să ne întărească puterile mai presus de orice încercări ar fi să înfruntăm.

Domnilor Generali, vă rugăm să credeți în simfemițele noastre de încredere și iubire cu care înconjurăm scumpa noastră armată. N'o facem părtașe și nici vinovate de cele întâmplare și spiritul ei de jertfă este cheazăia izbânzii noastre viitoare.

Mulțumesc dlui Prefect pentru urările ce mi le-a exprimat și-l rog să transmită cetățenilor orașului și județului doririle mele de bine și arhierestile mele binecuvântări.

Mulțumesc P. C. părinte care mi-au adresat urările clerului și poporului. Li asigur pe toți fiii mei suflatești, că și de aici înainte imi voi pune sufletul pentru turma ce-mi este încredințată spre păstorie.

Mișcării legionare și P. C. părinte care mi-a adus urările ei îi urez pentru noul an să-și ducă la izbândă idealul de a vedea neamul reîntregit între granițele sale.

Universității Ardealului îi urez sosirea doritei zile în care o vom conduce în triumf în orașul ei de reședință.

Răscruce de vremi

Anul nou în Țară și la Sibiu. — Elogiul permanenței românești pe aceste plaiuri. — Cheia izbânzilor viitoare. — Cele două armate ale națiunii, cheazăia redobândirii tuturor celor ce au fost pierdute. — Rugăciuni și binecuvântări pentru „întrunirea tuturor...”

Am încălecat și de astă dată frontiera dintre ani scuturați cu grije de fulgii banalităților sunătoare ca arama, ca chimvalul gălăgios care se face auzit la fiecare ceremonie lipsită de obiect — și deci goală de semnificație. Am fost mai serioși și mai conștii de rostul nostru în lume ca nici odată. Am fost de-o seriozitate religioasă în clipa în care am salutat aurora tivită cu boabe de încredere și hotărâre bărbătească a noului an. Am avut curajul unor judecăți de-o aspră dreptate și a unei atitudini nefalsificate de echivoc. Am spus tot ce credem și tot ce simțim. Și mai presus de toate, am afirmat răspicat ce vrem... că vrem — și că suntem gata să înfăptuim vrerile noastre cu ori ce jertfe, trecând peste ori ce împotriviri. Și peste ori cine va cuteza să le așeze deacurmeșul drumului nostru glorios și trist în istorie.

Generalul Antonescu și Horia Sima în capitala Țării, Mitropolitul Nicolae în capitala Ardealului, și fiecare os de român în tainițele sufletului lui obidit, s'au întâlnit, la această răscruce de vremi, temeluind laolaltă — în accente de desăvârșită sinceritate — altarul încrederii nesdruncinate în dreptatea dumnezească și'n steaua neamului. De rănile pe cari le-a deschis anul trecut în trupul rotund al României, s'a vorbit puțin. Numai atât cât trebuia ca durerea noastră să nu fie socotită bocet cu neputință de stămpărat, lacrimă cu neputință de uscat, suflet prea amărât ca să mai poată fi înălțat. Numai atât cât trebuia ca această cercare să fie socotită providențială, convertibilă adică în forță generatoare de reparații istorice — și mai mult de cât atât.

Pe astfel de motive s'a brodat atmosfera românească a anului nou 1941, a cărei limpezime de altitudini carpatine am aplaudat-o cu ochi în-

Mulțumesc Societății ortodoxe a femeilor române pentru cuvântul cald ce mi l-a adresat și pentru înaltele ținte ce-o însuflețesc.

Tuturor Vă fac urări ca anul în care am intrat să vă fie un an bun și aducător de mulțumiri pe urma muncii ce desfășurați. Rog pe bunul Dumnezeu să-și reverse darul și binecuvântările Sale asupra Țării noastre și asupra celor dela cârma ei, asupra Conducătorului Statului Generalul Antonescu și asupra tinărului și inimosului nostru Rege Mihai I, căruia să-i hărăzească Cerul cea mai aleasă fericire: aceea de a ne reîntregi Țara — de astă dată pentru totdeauna! Domnul să fie cu ea și cu noi cu toți!

rouați aici la Sibiu. Li mulțumim lui Dumnezeu că ne-a hărăzit trăirea ei și nu putem uita ce parte covârșitoare — toată — din urzirea ei îi revine înalt Prea Sfințitului nostru Mitropolit Nicolae. Pătruns de conștiința majoră a menirii unui vlădică ardelean în mijlocul turmei Sale — conștiință la care s'a referit și în cuvântul de-o amplă rezonanță ce l-a rostit cu acest prilej — I. P. S. Sa întruchipează magnific, în aceste vremuri de răscruce, glasul protestatar al Ardealului, și-i tălmăcește cu o coplesitoare cucernicie vrerile reparațoare de nedreptăți notorii. Mândria rănită și omenia lovită a sufletului de elită de dincoace de munți, îl caută instinctiv și-i solicită insistent verbul cu ecouri de buciom, care știe să osândească fără să umilească și să pretindă ce ni se cuvine cu o vigoare care nu îngăduie refuz. Uriașele servicii pe cari le-a făcut Bisericii noastre, i-au agonisit faima celui mai autorizat «glas al Ortodoxiei românești». Iar atunci când fărădelegea sfârtecării Ardealului s'a consumat fără vrerea ardelenilor, simțul negreșelnic al acestora i-a răsplătit curajul apostolic cu care a rezistat nesocotitului consimțământ de cedare, proclamându-l în coloanele celui mai popular cotidian românesc: «Mitropolitul îndrumător de mântuire națională» și «glasul Ardealului».

Așa s'a manifestat și la recepția de început de an care a avut loc la reședința mitropolitană. În această ipostază a adresat cuvântul Său răscolitor valului de intelectuali sibieni — simțitor îngroșat de astă dată prin participarea clujenilor — cari au zorit să-i asculte povața neînfrică.

Cuvântarea I. P. S. Sale ne-a luminat și ne-a întărit, ne-a îndrumat și ne-a încurajat. Li mulțumim.

Pășim în anul nou cu curaj creștinesc și cu hotărâre de-o dărzenie dacă.

In Catedrală,

un sobor de preoți și diaconi, sub protia I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobet, au săvârșit sf. Liturghie. A predicat, cu avântul de totdeauna, Păr. Zosim Oancea. Erau de față autoritățile civile și militare, în frunte cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, P. Sf. Episcop Vasile Stan al Maramureșului, dnii Generali: Dumitrescu Petre, Comandantul Armatei I-a, Leventi Gh., Comandantul Corpului VII Armată, Georgescu-Pion, Prefect Dr. I. Fleșeriu, Profesori universitari Prorector Al. Procopovici, Dr. I. Lupaș, Dr. S. Dragomir, C. Dalcovici, ș. a.

După sf. Liturghie, P. Sf. Episcop Vasile a oficiat o Doxologie.

După ieșirea din Catedrală, a urmat

Defilarea

unui detașament de onoare cu muzică și a unei formații de legionari în cămăși verzi. Dl General Dumitrescu Petre a rostit cu acest prilej o scurtă și vibrantă cuvântare și apoi a trecut trupa în revistă. Capii autorităților și alți intelectuali, au participat apoi la

Recepția dela reședința mitropolitană

Când și-a făcut apariția în salonul de recepție, I. P. Sf. Sa a fost întâmpinat cu ovații prelungite, de toți cei prezenți. Seria cuvântărilor a deschis-o dl General Dumitrescu Petre, care a prezentat urările «Armatei Ardealului». Dsa a spus că în cumplitele vremuri de restriște pe cari le-am străbătut nu de mult, sufletul obidit al națiunii și-a găsit alinare în casa Domnului. Acolo ne-am recunoscut greșalele și am promis că ne vom îndrepta. În numele «Armatei Ardealului», dsa a exprimat I. P. Sf. Sale urarea de a-și vedea cât mai curând fiii înstrăinați reînțorși acasă.

I. P. C. Arhimandrit Teodor Scorobef, prezentând urările clerului și poporului din Arhidieceză, a rememorat bucuriile și durerile anului trecut și a afirmat că viitorul Neamului trece prin fața sfântului altar.

Dl Prefect Dr. I. Fleșeriu a pus în evidență importanța zilei de 3 Septembrie 1940 pentru viața launtrică a Țării. Atunci s'a sfârșit o lume și a început alta, care va merge înainte, cu ori ce jertfe, numai pe linia Neamului și a Bisericii, pe cari fosta clasă conducătoare le-a nesocotit într-atât, în cât am ajuns la ciuntirea granițelor. E datoria tuturor să ne înțelegă și să ne sprijinească din răspuneri — a spus dsa.

Universitatea Daciei Superioare, prin rostul dlui pro-rector Prof. Al. Procopovici, a exprimat urarea ca anul care începe acum, să ne adune iarăși laolaltă turma românească risipită, să ne hărăzească o țară întregită și un neam înălțat.

P. C. Prot. Dr. Spiridon Căndea, șeful Mișcării legionare din județul Sibiu, a exprimat înaltului Ierarh urările cămășilor verzi.

Dna Sofia St. Metes, în numele femeilor române, a rostit cea mai mișcătoare cuvântare a zilei. Românele sunt îndreptate că prin eroism și jertfă, prin unire și ajutorul de Sus, vom repara cât mai curând monstruoasa nedreptate ce ni s'a făcut. Înalta conștiință de dăruenie, hotărâre și superbă demnitate românească pe care I. P. Sf. Mitropolit Nicolae o reprezintă ca nimeni altul, ne este cheazășie a grăbniei refaceri a României Mari.

Le-a răspuns tuturor I. P. Sf. Sa, prin cuvântarea pe care o publicăm în fruntea numărului acestuia, cuvântare care a făcut o impresie adâncă asupra tuturor.

După aceea, I. P. Sf. Sa s'a întretinut cu cei prezenți la recepție.

Demisia episcopului Glondys

Episcopul bisericii evanghelice săsești din România, Domnul D. Dr. Victor Glondys, fiind suferind de mai multă vreme în așa măsură în cât nu mai putea face față multiplelor sale îndatoriri, și-a prezentat demisia din scaun în ziua de 16 Decembrie 1940.

Consistorul bisericii evanghelice, întrunit în ședință la 21 Decembrie a. c. sub președinția curatorului bisericesc dl Hans Otto Roth, a luat act cu regret de această demisie, primind-o pe ziua de 16 Februarie a. c. și exprimând Episcopului Glondys toate mulțumirile păstoriților săi, pentru bunele servicii pe cari le-a prestat.

Teolog cult, bun german, ocărmitor prețios și mai presus de toate predicator neîntrecut, Episcopul D. Dr. Victor Glondys părăsește înalta sa funcțiune însoțit de stima și prețuirea tuturor — a societății românești sibiene inclusiv.

A vorbit Conducătorul

— Mesajul dlui general Ion Antonescu —

De anul nou 1941, dl general Ion Antonescu, Conducătorul statului, a adresat poporului român un mesaj adânc grăitor.

Să nu fie român care să nu citească și să nu urmeze luminoasele gânduri de întărire în credință din acest incomparabil mesaj.

«În noaptea aceasta sfântă a noului an — spune Conducătorul — aș vrea să intru creștinește în tinda casei tale, sătean trudit, ca să-mi încălzesc cugetul la focul care pălăde în vatra ta săracă și credincioasă. Să-ți desmierd pruncii, să-ți privesc cu mândrie feciorii, pe care se reazămă toată puterea de viață, a ta și a neamului. Ca să poți înțelege că tu ești țara, că de hărnicia și credința ta și a copiilor tăi atârna bogăția și viitorul patriei.

Să bat la ușa ta mărunță, muncitor sbuciumat, și să-ți întind o mână caldă de frate, ridicat și el prin muncă și prin trudă. Ca să simți că munca ta este înțeleasă, că mă sbat pentru mulțumirea ta și a familiei tale împovărate.

Să urc treptele casei tale, bogatule, ca să știu că averea ta ne e scumpă — dacă este curată, — fiindcă e a țării. Că bucuriile casei tale, pe care alții nu le au, ne încredințează că din propria ta conștiință și înțelegere ne vei ajuta să facem, din bucuria ta, bucuria altora.

Să intru în casa ta împodobită de gânduri, cărturarule, ca să îți poți da seama că tăcuta ta suferință și îndârjita ta așteptare nu sunt fără izbăvire. Că apostolatul tău la școală, la altare, în deregătorii, nu este o risipă de faptă necântărită, neînțeleasă. Că pe gândurile și sufletul tău se reazămă toată încrederea noastră, toată puterea noastră de îndrumare și de creațiune.

Să pătrund, ca un duh nevăzut, la cazărmi, acolo unde dormiți voi, ostași scumpi, braț de oțel al țării, și ca un părinte cu neliniștită iubire să-mi lipesc buzele pe frunțile voastre strânse, pentru ca să puteți pricepe că asprimea adevărată din grije și iubire pleacă.

Ași vor mai ales, români, frați dragi și încercați, să simțiți toți că astăzi mă străduiesc să fac să se cărmuiască cu înțelegere și iubire, iar nu cu trufie și asprime.

Că toată răvna mea este să vă sting suferințele și să vi le îndrept, cu toată credința mea în Dumnezeu și oameni.

Vă înțeleg toate așteptările, fiindcă sunt și ale mele.

Din zori și până în zori, mă străduiesc să aduc un fir de lumină în întunericul suferințelor noastre.

Trebuie însă să înțelegeți cu toții că numai Dumnezeu poate aduce izbăvirea prin minuni de fulger, — și eu nu sunt decât om.

Români, — în această noapte de adevăr, de credință și de lumină nouă, nu vă cer decât o judecată dreaptă.

Nu vă cer gânduri de răsplată.

Dar vă cer să înțelegeți că am făcut tot ceace un om, sprijinit de Dumnezeu, putea face.

Am întărit Dinastia, curățind Tronul de pete umilitoare și treptele lui de slujă nevrednice.

Am întărit poziția țării, sprijinind-o pe înțelegerea cu trei din cele mai mari și mai puternice imperii ale lumii, o înțelegere sigură și demnă, care să ne dea liniștea și să ne asigure propășirea viitorului în onoare.

Am făcut un mare acord economic, sprijinit de Fuehrer, ca să pot reface tot inventarul agricol al țării, să dăm țărănilor pluguri și tractoare, să întemeiem o industrie agricolă și să ne punem în valoare bogățiile, refăcând și drumurile noastre.

Am sprijinit și așezat pe toți refugiații și instituțiile izgonite din teritoriile sfâșiate, expropriind 56.000 hectare, pen-

tru a da rosturi de viață celor pribegi și dându-le ajutoare în bani tuturor.

Am repus statul, pe cât am putut, pe baze de cinste și de muncă și am dat justiției întreaga răspundere a condamnării marilor vinovați de distrugerea averii publice, smulși din jertfa cetățenească, iar justiția a și pășit la îndeplinirea acestei sarcini.

Am luptat să împac generații, să folosesc energia creatoare a tineretului și să fac din regimul legionar o părghie politică pentru sprijinul statului pe tot ce este nobil și înălțător în tineret.

Sau făcut, desigur, și unele greșeli. Cele mai multe sânt însă pornite din nerăbdarea, justificată până la un punct, de a înlătura cu un minut mai de vreme umilințele și suferințele atâtor generații.

Nu cred însă să fie printre voi, români, unul singur, care să creadă că Generalul Antonescu, — hărțuit între salvarea țării și drumurile în străinătate pentru asigurarea viitorului, — ar fi putut împiedeca o greșală și n'a făcut-o.

Aceste zile de reculegere creștinească vin ca să ne aducă aminte că Fiul Omului a coborât printre noi ca să ne schimbe, a suferit apoi ca să ne înalțe, și a murit ca să ne mântuiască.

Dumnezeu este în noi, în credința noastră. Să ne schimbăm, să ne înălțăm, să ne mântuim.

Tu, române, care ai stat până astăzi deoparte, schimbă-ți sufletul și prinde-te în lanțul nostru de credință românească, fii verigă de temei și statornicie.

Tu, române, care ne-ai judecat până astăzi după interesele tale turburate, după ambițiile tale neîmplinite, scutură-ți povara slăbiciunii.

Fii om, fii drept și recunoaște că pe deasupra ambițiilor și intrigilor și urilor este patria, este veșnicia neamului, și că acolo trebuie să ne întâlnim întotdeauna, chiar dacă nu ne înțelegem de fiecare dată.

Și tu, tânăr entuziast și dornic de sacrificii, care vrei cu deslănțuirea viitorului a vârstei tale să spargi barierele și să inneci în uitare și blestem orice urmă din trecut, ia aminte că adevărata creație cere pregătire, suferință și așteptare, cere înfrățire între generații, cere îndreptarea prin înfrățiri și nu prin răsunare. Și dă-ne ascultarea ta credincioasă, ca să-ți ducem pașii pe drumul biruinții.

Uniți-vă, români, în credință, în iubire și muncă.

Uniți-vă, din toate colțurile sfâșiate ale neamului, din toate casele, ca să ducem mai departe străduința strămoșilor și viitorul copiilor noștri.

Cum sântem strâns uniți într'un Dumnezeu, să fim strâns uniți într-o țară.

Unitatea și forța neamului aduc plinătatea drepturilor.

Anul care sfârșește, a fost an de prăbușire și de ispășire. Anul care începe este un an de răscruce și de reînviere.

Scuturați frunțile de neliniște, pregătiți piepturile de jertfă; îndrăși inimile de credință.

Țara are nevoie de toate sufletele, de toate brațele, de toate puterile.

Un an nou, cu faptă nouă. Cu Dumnezeu înainte!

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 260.

Sărbătorile Nașterii Domnului la Sibiu

Praznicul Nașterii Domnului a fost sărbătorit în orașul de reședință al Mitropoliei noastre cu ceremonialul îndătinat.

În prima zi de Crăciun, s'a săvârșit o sf. Liturghie arhierască de către I. P. Sf. Mitropolit Nicolae, înconjurat de un mare sobor de preoți și diaconi. A cuvântat I. P. Sf. Sa, dezvoltând ideile expuse în Pastorală pe care a adresat-o păstoriților Săi din acest prilej.

A doua zi de Crăciun, a liturghisit P. Sf. Sa Dr. Vasile Stan, Episcopul Maramurășului, iar predica zilei a rostit-o Păr. Prot. Aurel Nanu, profesor la Școala normală de băieți «Andreiu Saguna».

De fiecare dată, Catedrala a fost arhiplină.

Un apel

către toți foștii elevi ai Profesorului Dr. Vasile Gheorghiu de la Facultatea de Teologie din Cernăuți

În ziua de Anul nou 1941, Părintele Dr. Liviu Stan, directorul general al Cultelor, a adresat prin stațiunile românești de emisiune radiofonică, foștilor elevi ai eruditului profesor de Studiul Biblic al Noului Testament de la Facultatea de Teologie din Cernăuți Păr. Dr. Vasile Gheorghiu — astăzi pensionat — un apel mișcător, prin care-i îndeamnă să contribuie cu câte 1000 (una mie) Lei la fondul pentru tipărirea ediției critice a textului original al Noului Testament, pe care veneratul profesor a alcătuit-o cu truda unei vieți întregi și mai ales cu o competență recunoscută unanim în cele mai exigente cercuri științifice din țară și de peste hotare.

Despre această lucrare monumentală care zace în sertar de prea multă vreme — spre marea pagubă a științei teologice și a prestigiului cultural românesc, atât de minor în ochii străinilor — a scris la noi cuvinte de luare aminte un elev al autorului, Păr. Diacon Dr. Grigorie T. Marcu, înainte cu aproape doi ani, în monografia: «Profesorul Dr. Vasile Gheorghiu, Omul și opera» («Contribuțiuni la Studiul Testamentului Nou» nr. 1), Sibiu, 1939.

«Când această operă incomparabilă va ajunge să vadă lumina tiparului — scria Păr. Marcu — atunci vom putea spune că Ortodoxia românească s'a rânduit pe treapta culminantă a creațiilor teologice mondiale».

Astăzi, prin generoasa inițiativă a Păr. Dr. Liviu Stan — pe care nu o putem lăuda în de ajuns — lucrarea capitală a Păr. Prof. Dr. Vasile Gheorghiu și a Teologiei ortodoxe române, este scoasă din uitare. Cunoaștem hotărârea Păr. Stan, și avem temeiuri serioase să ne biziim pe reușita ei. Unul din acestea este concursul înțeleagor al dlui Ministru Prof. Traian Brăileanu, pe care Păr. Stan a știut să și-l asigure. Iar celălalt este copleșitorul respect pe care foștii elevi ai profesorului Gheorghiu îl au față de cel mai ilustru dascăl al lor.

Mai cu seamă aceștia trebuie să imite gestul Preoților Dr. Liviu Stan și Ilie Imbrescu, cari au deschis lista de subscripție semnând fiecare câte 1000 Lei. Să nu lipsească nici unul de la apel, căci tipărirea lucrării în chestiune reclamă cheltueli de aproximativ un milion Lei.

Bine n'țeles că pot contribui și alți binevoitori — ceea ce presupunem că se va și întâmpla. Dar tot mai frumos ar fi dacă lucrarea aceasta s'ar tipări de către cei ce au luat lumină din lumina celui mai mare teolog biblic al nostru. Contribuțiunile se vor trimite, cât mai curând posibil, la adresa: Preot Dr. Liviu Stan, directorul general al Cultelor; București, str. General Berthelot nr. 26.

Altarul veacurilor

Ca printr'un tub de imensă extensiune diametrică — timpul —, se scurg veacurile incolonate, cu directive în haos. Unele trudnicind rapiditatea, ear altele molcomindu-și păsuirea, toate dispar; dispar evenimentele înregistrate, toate se duc — purtând în poala lor vastă cât o istorie a omenirii, toată frământarea și tot sbuciumul fapturilor încoronate ca și al celor de sub clinchetul miezonoptic al verigilor robiei. Toate par' că merg înainte și totuși fața le e întoarsă spre o adâncită intrare în prăpastia de sub faldurile lumii.

O inerție calculată și precisă, se pare că mijlocește adormirea veacurilor și face ca pleoapa lor gigantică să se aplece strivitor chiar și peste o fragedă îngânare de viață care a fost sortită să-și desvelească începutul tocmai sub zăriștea târzie a ultimelor străfulgerări de veac. Un veac gârbovit care se prăbușește peste-o cârjă frântă, cade ca un moloz uriaș sub pognet de dărâmaturi asvârlite peste creștetul nopților. Luminile apar și se sting ca niște fantome pe arena unui suflet hărțuit. Așa sunt toate sfârșiturile — haotice — cu precipitări ce nu se pot înlătura; cu osatură zdrobită; cu tragisme cari inviță la suportare toată suflarea. Un veac dispăre... se duce... apare alt veac!

În veacul ce urmează, veac de rând, nu se mai aude nici un oftat, nici o durere; e liniște, e tăcere; tăcere de mormânt, tăcerea începutului. Și veacul cel nou așa începe, cu liniște și apoi rânduri și rânduri de fături se ridică și, cu ele deodată, și geamătul și para pasiunilor înroșește gânduri și le zdru-mică sub marea lor tensiune. Se sfarmă gânduri, secătuite-cioburi; tănesc noi geamăte și picură necrătată lacrima noilor dureri. Pe sub învelișuri eterice, e aceeași — din alt veac — și acum, prelungită vale a plângerii. Dureri de demult, dureri de acum. Dureri înlănțuite ce v'asterneti peste pulpanele veacului și încleștați fături, deschideți răni și creșteți amarul...

E lungă această liturghie a naturii, din veac în veac. Începe și sfârșește cu veacul, cu splendorile și durerile ei precumpănitoare. Slujesc în ea munții și văile, codrii și toate șuvițele cristaline pornite din creștete înalte spre livezile întinse, și jertfesc în ea încoronării creaturilor — oameni și oameni, creșcuți și sfârșiți cu vârsta veacurilor.

Slujba e o împlinire. Natura se vrea împlinită, căci geamătul păcatului a îmbrobonat-o și pe ea. Scâncetul du-

rerilor iscat din marea diversiune a elementelor cosmice, provoacă desfășurarea unei continue liturghii. O liturghie a durerii cu perspective de strălucitoare fericire. O liturghie a împlinirilor.

Altarele pământului sunt ca și luminile sfârșitului: apar și dispar pentru a încorda și mai mult sensibilități topite și nădejdi mistuite de durere... Luminile ce se sting; luminile sfârșitului; luminile tendințelor spre înveșnicire...

Și iată că orizontul primăverilor de duh se despică; se arată în miez de înălțime, taina taborică a gâlgăirilor noastre spirituale. Altar al veacurilor, altarul veșniciei... altarul liniștilor jertfitor, altarul trăiniciei noastre spirituale.

Un tulpnic de chemare se rotește pe sub strașinile vecuitoare ale cerului și-adună la praznicul cel mare, lângă altarul veacurilor, al înfruptărilor din sus, natura cu altarele ei de din jos, cu durerile ei spre potolire, cu mulțumirile ei spre întărire și cu încoronării ei spre luminoasă înscăunare în văile răcoritoare ale veșniciei.

Altarul veacurilor, balsam peste prelungitele înfiripări luminoase, crescute din lut și viață; nădejdea slujitorilor și ținta de împlinire a îndreptăților dorinți pământene. Sufletele curate, te doresc, altar al veacurilor, și sub luminile tale înflorească tinerețea spirituală a sufletului muncit în fierbințeala împlinirilor. Ridică-te suflete peste culmi de lumină și salți mai sus, către nesfârșitele hotare de veac și de taină... la altarul începuturilor, la slujba sfintelor bucurii cari nu se trec.

Preotul Nichifor Todor

„Nu ne pierdem nădejdea”. Sub acest titlu, a apărut în „România nouă” din 2 I. c. un remarcabil articol semnat de dl Gh. Popp, în care temeiurile încredii noastre în viitor sunt arătate a fi: poporul, potențialul său demografic, imensele sale zăcămintele de virtuți, însușiri și aptitudini moștenite și vrerea de a lupta a românului pentru drepturile sale firești. Autorul rememorează cuvintele rostite de-un mare om de stat ungar, după desmembrarea Ungariei prin tratatul de la Trianon: „Nici un tratat nu este veșnic”. Și, adaptându-le la situația noastră actuală, conchide: „convențiile opuse ideilor timpului sunt osândite curând sau târziu să se ofilească și să cadă, căci nimic ce nu este în acord cu acest spirit nu este viabil și nu poate să dăinuiască”.

Adevărat!

„Pentru ceice se ostenesc și cântă...”

Sub acest titlu, a apărut în numărul de Crăciun al revistei „Viața Ilustrată”, următoarea spovedanie a unei experiențe semnificative:

Cine nu-și aduce aminte de măreția slujbelor dumnezeiești din catedrala noastră de pe vremea, când trei coruri dedeau, cu schimbul, răspunsurile la sfânta Liturghie?

După marea schimbare din Septembrie a. c., această măreție a fost înlocuită cu ceea ce puteau da însufleții cântăreți ocazionali de strană, ajutați de obștea rugătoare din fața sfântului altar.

Cântarea lor era mai caldă ca oricând, cum mai fierbinte ca oricând era ectenia preotului slujitor. Totuși, s'au găsit și credincioși, cari își sporiau suspinul rugii lor cu suspinul după îngereasca armonie a cântărilor corale de altă dată. Printre aceștia pare a fi fost și părintele protopop Ion Cioara, unul dintre strădălnicii cântăreți de strană. Căci în a doua Duminecă după schimbare, ieșind din catedrală se adresează unui mănunchiu de credincioși spunându-le: „Măine seară la ora 5 să poftiți la Episcopie, că n'cepem repetițiile de cor bisericesc”. Fără să aștepte răspunsul, trece la alt grup de închinători, cu aceeași invitație — și iarăși la altul. Lumea, luată oarecum la repezeală, se uita nedumerită la chemător. Ba doi prieteni nu și-au putut stăpâni mirarea și, intim, s'au aprobat reciproc unul pe altul în părerea, că părintele Cioara nu pare a fi în toată firea.

Și-așa, Luni seara, la ora anunțată, s'au adunat în sala de repetiții: P. C. părinte consilier Laur, Curea, devotatul și iscusitul dirijor, părintele protopop Cioara și două coriste. Fiind patru inși, puteau începe repetițiile. Și le-au început.

A doua seară s'au adunat opt, a treia seară șaisprezece și-așa mai departe. Seară de seară devotații cântăreți a căror ceată sporea, se adunau pentru a pregăti cu hărnicie și cu creștinească discreție marea surpriză mângăitoare pe seama celorce Duminecă de Duminecă vin la sfânta catedrală spre a se zidi duhovnicește ascultând dumnezeiasca slujbă.

După nu mai mult de-o lună de zile de însuflețită muncă frățească, corul sub conducerea pricepută a părintelui consilier L. Curea umplea vastul locaș de închinare cu armoniile răspunsurilor liturgice, întocmite de măestrul A. Bena. Și-aceleași armonii se revărsau mângăitoare în inimile dreptmăritoare, sau de altă lege, cari le ascultau cu înserinată luare aminte.

Acum, noul cor al Episcopiei pregătește un concert de colinde, care va avea

loc la timpul potrivit în catedrală, spre a vesti după strămoșeasca datină sosirea marelui praznic al nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Iată ce pot face și „puținii buni împreună!” Scriind aceste rânduri despre lucrarea lor, avem conștiința că am făcut ceea ce face preotul când rostește la sfânta Liturghie ectenia „pentru ceice se ostenesc și cântă”.

N. C.

Mistica războiului

Ziarele din Atena se ocupă, în multe articole și rapoarte, cu mistica ortodoxă și cu nădejile poporului grec, legate în sufletul lui, de ocrotirea Sfintei Fecioare.

Astfel cotidianul *Estia* dela 23 Noembrie a. c., descrie apariția Sfintei Fecioare, din insula *Tinos*, în liniile de luptă ale evzonilor greci. În catedrala dela *Tinos*, loc de pelerinaj pentru ortodoxie, se găsește icoana făcătoare de minuni a „Bunei Vestiri”, una din icoanele atribuite evanghelistului Luca. Eată, în legătură cu religiozitatea profundă a poporului grec, cuvintele numitului ziar dela Atena (le dăm după cele scrise de dl G. Lungulescu în *Universul* din 17 I. c.):

„Așteptând viitoarea prăznuire a „Întrării în Biserică” (21 Noembrie) mi se minuni, arătări, visuri relativ la Maica Domnului se răspândeau fulgerător printre poporul elen.

„Pe front, o patrulă de soldați greci s'a găsit pe neașteptate, noaptea, în fața unei femei îmbrăcate în negru, care abia se distingea în întunecata pădure.

„Când șeful patrului a întrebat: „Cine ești?”, femeia în negru, a ridicat vălul și a apărut plin de lumină obrazul Maicii Domnului, care le-a spus: „Copii, sunt cu voi!” („*Pediā, ime mazisas*”).

„În urma acestei apariții, unul din soldații patrului scria soției sale: „Nu vreau să-mi trimeți flanele și ciorapi. Prefer să-mi faci și să-mi trimiți un drapel. În mijlocul lui să se picteze Maica Domnului din *Tinos*. Vreau să-l dăruiesc batalionului meu. O să te miri, pentru că nu mă știi ca religios, dar din câte văd cu ochii mei, cred și eu că o putere dumnezeiască întovărășește armata noastră. Apoi cum puteam numai eu singur să rămân neemoționat în mijlocul valurilor de credință, pe care întreaga armată o are către Maica Domnului din *Tinos*?”

(Apariții asemănătoare se pomenesc și în războaiele marilor voievozi români, Mircea cel Bătrân și Ștefan cel Mare).

Organizați Reuniuni de femei

Făptura omenească suspină după Creatorul, dar suspinarea aceasta singură nu este în stare să ne aducă deplină și dorită îndreptare.

Pentru anul 1941 vrem ca stricăciunea noastră să se transforme în nestricăciune prin ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos.

În pustietatea vieții de astăzi, predica sf. Ioan Botezătorul: „Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui”, ne apare tot așa de necesară ca și pentru timpurile când Proorocul, cu suman din păr de cămilă, îndemna norodul:

„Faceți, deci, roade vrednice de pocăință”.

Evenimentele ce le trăim ne îndeamnă să fim mai serioși întru a privi viața și cu mult mai tari în virtute.

Dacă vrem ca orizontul anului 1941 să se însenineze, dacă iubim ordinea socială și morală, n'avem decât să așezăm acest an sub oblăduirea Harului dumnezeesc, așa cum ne povățuiesc luminoasele tălmăciri ale conducătorilor noștri de astăzi.

Drept aceea:

„Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus și prin El să mulțumim lui Dumnezeu Tatăl” (Coloseni 3, 17).

Preot Gh. Șerbu

FOIȘOARA

Colindele de Crăciun și Anul nou

După 300 de ani de prigonire, a creștinilor din imperiul roman, creștinismul a triumfat începând dela clasa de jos a țărănilor și noua credință a cuprins pe rând toate orașele, pătrunzând în palate ca și în cele din urmă colibe ale săracilor.

Sub Constantin cel Mare (a. 311) creștinismul fu declarat religie de stat, dându-li-se libertate creștinilor de a-și mărturisi și în public credința în Hristos și de a-și ridica biserici în piețele publice.

Filosofia greco-romană face loc idealului creștin. Castele erau în decadență, moravurile corupte, cultul zeilor nu mulțumea pe nimeni.

La anul 311 domneau în împărăția romană de răsărit împărații *Galeriu* și *Liciniu* cari, ca și antecesorii lor, prigonau pe creștini, socotindu-i dușmani ai statului.

Se întâmplă ca împăratul *Galeriu* să se îmbolnăvească de moarte și muștrându-l conștiința pentru persecuțiile poruncite contra creștinilor, se hotări și dete un

„edict de toleranță” pentru creștinii imperiului roman de răsărit. În edict, între altele, zice:

„Vă las vouă, creștinilor, să vă rugați și să vă închinați zeului vostru Hristos cu condițiunea ca în rugăciunile voastre să vă rugați zeului vostru creștin și pentru sănătatea mea”.

Pentru prima dată se permite creștinilor a se ruga în public Dumnezeului creștin. Creștinii din imperiul de răsărit, în semn de recunoștință pentru acest edict, au și luat în colindele ce preamăresc Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos cuvinte de laudă la adresa împăratului *Galeriu*.

De atunci până în ziua de astăzi s'a păstrat refrenul cu numele împăratului *Galeriu* (Ler Impărat) în colindele noastre: *Lerului Doamne, Lerului Dom, Lerului Domn de-al nostru, Lerului Bun etc.*, ca refren în colinde.

„Lerului Domn”, fiindcă el domnea în împărăția romană de răsărit, *Lerului „bun”*, deoarece nu mai prigonă pe creștini, *Lerului „domn de-al nostru”*, fiindcă *Galeriu* era născut în provincia *Moesia* în localitatea *Romuliana* (Iugoslavia de azi), din neam geto-roman.

De atunci s'a transmis, din generație în generație, în colindele Nașterii Domnului până în zilele noastre, numele împăratului *Galeriu*.

După părerea mea, strădania unor istorici și scriitori de a da altă explicație refrenului „*Lerului Doamne*”, este greșită. Unii au dedus-o dela cuvântul latin „*liber*”, cu referire la Împăratul *Aurelian*, când a scos din Dacia legiunile; alții îl deduc dela zeii de casă ai romanilor numiți „*Lares*”, alții dela zeul slav „*Lelu*”, alții din evreiescul „*Aleluia*” etc.

Susțin și am susținut totdeauna pe baza celor expuse mai sus, că „*Ler Impărat Domnului Nostru*” este Împăratul *Galeriu*, care prin Edictul de toleranță a rămas, ca și *Pilat* în „*Simbolul credinței*”, o mărturie prețioasă a credinței strămoșești și o mărturie istorică a vechimii noastre pe plaiurile daco-romane.

Preot Constantin Oancea

Alt an

„Gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui”, (Luca 3, 4).

Înceind anul 1940, mulți vom suspina cu sf. apostol *Pavel*:

„Om nenorocit ce sânt! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?”

Se adevărește cu prisosință, că legea păcatului ne-a răvășit sufletul, că ne-am făcut robi păcatului și ne-am înstrăinat de calea Domnului.

Odihnă binemeritată

Duminecă, în 8 Decembrie 1940, în cadrul conferinței preoților din tractul III, s'a serbat ieșirea la pensie a părintelui Ioan Budoiu din Câmpuri-Surduc.

După săvârșirea sfintei liturghii părintele protopop I. Josan, în numele preoților tractului, a adus vii mulțămiri pentru munca depusă de părintele Budoiu, în ogorul sfintei biserici, timp de 51 de ani.

Cuc, Sa, pentru tot ce a realizat în acest timp îndelungat, poate fi adus ca exemplu viu preoților ce aparțin tinerei generații.

Ajuns în Câmpuri, ca preot tânăr, a înțeles că credincioșii — de altfel pe atunci săraci — nu pot să-l sprijinească prin mijloace materiale pentru realizarea idealului său. Luând toiagul pribegiei, cu consimțământul forurilor bisericesti, pornește, înainte de rășbolul întregitor, în Vechiul regat, de unde, — pe lângă propaganda făcută în vederea înfrățirii și realizării unității naționale, — se întoarce cu o sumă suficientă pentru a ridica o măreață biserică și o școală confesională de model.

Odată terminată biserica și școala, pornește cu mult optimism pentru înființarea unei fanfare. Cu ajutorul învățătorului confesional, și cu concursul unui instructor dela muzica militară, reușește să-și realizeze visul în scurt timp. Cine nu cunoaște, prin părțile acestea, muzica din Câmpuri supranumită: a lui Budoiu!

Pentru a feri credincioșii de exploatarea cămătarilor și pentru a le veni în ajutor în cele economice din bună vreme, înființează o Cooperativă, transformată azi în Bancă populară. Din venitele excedente ale cooperativei a putut ridica o clopotniță și un clopot de 1000 kg. ce azi valorează 1 milion lei, — precum și alte realizări de folos obștească.

Corul mixt, înființat tot prin străduința părintelui, pe lângă concertele date în județ, a răspândit farmecul cântului românesc chiar și în studiourile societății de radio, de unde a cântat țării întregi.

Nici un dulce nu este fără amar. Așa părintele Budoiu, fiind bun român, și-a iubit neamul, iubindu-l l-a apărut și a luptat, alături de foștii luptători din Ardeal, pentru libertatea lui.

Era firesc să guste deci și amărăciunea închisorilor ungurești, unde a fost înținat mult timp.

Cine ar putea înșira sbuciumul și munca unui suflet neodihnit și aprins de râvna de a face bine poporului! Acum are drept la odihnă. Dar ni-a promis nouă preoților, că nu se va odihni, nu ne va părăsi, ci va rămâne în mijlocul nostru și pe mai departe — și credem că ne va fi de folos cu avântul tineresc și cu experiența ce o are; căci — zice —: mai are multe de îndeplinit. Noi îi răspundem: Dumnezeu să-i ajute!

Pr. Dr. Rom. E. Iacob

A murit monseniorul Koroșet

La mijlocul lunii trecute, s'a stins din viață Monseniorul A. Koroșet, cel mai de seamă om politic al ramurei slovene din lugoslavia. Defunctul, suferea de mai mulți ani de diabet.

Cariera sa politică a început în 1908, când a intrat ca deputat în consiliul de stat din Viena. În 1918, a proclamat alipirea slovenilor la noul regat sârb. A fost de mai multe ori vice-președinte al Consiliului de miniștri și titular la Comunicații, Interne și Instrucție publică.

În calitate de ministru de Interne, a sprijinit din toate puterile — uneori cu jandarmii — tentativa neisbuită a încheierii Concordatului cu Vaticanul. Eroul Patriarh răposat Varnava, i-a stat în potrivă, cu un curaj mucenicesc. Până la urmă, Ortodoxia sârbească a triumfat — cum se știe.

Moartea l-a găsit ministru în funcțiune al Instrucției publice.

I. Lupaș, Profesor la Universitatea din Cluj, membru al Academiei Române: *STUDII, CONFERINȚE ȘI COMUNICĂRI ISTORICE. Volumul II.* Cluj, Tipografia „Cartea Românească”, 1940; pagini 320, Lei 200.

Cea mai recentă carte a eruditului academician dl. Prof. Dr. Ioan Lupaș, înmănunchiază o seamă de studii alcătuite pentru diverse ocazii festive — comunicări făcute la Academia Română, conferințe la Radio etc. — sau deadreptul pentru tipar. Cele mai multe din ele se ocupă cu subiecte din istoria Transilvaniei, pe care dl. Prof. Lupaș o scormonește cu o pasiune rară și cu o pricepere nedesmințită. Drepturile noastre sfinte asupra acestui pământ coperit cu atâtea mărturii românești, au și în această carte un propovăduitor harnic și însușit.

Un amănunt mișcător: tipărirea lucrării a început la Cluj și a fost isprăvită la Sibiu.

Altele o vor urma. Ca să se știe pretutindeni că Universitatea Daciei Superioare își birue durerea pe care i-o cunoaștem — durere care-i și a noastră — prin muncă înțepită.

„Inălțarea”

Așa se cheamă noul cotidian sibian care apare dela 1 Ianuarie a. c., „sub privegherea Statului național legionar” și sub direcțiunea încercatului gazetar dl. Radu Dragnea, ajutat de o echipă de colaboratori aleși, în rândurile cărora remarcăm numele bine cunoscute ale preoților Dr. Liviu Stan, Dr. Teodor Bodogae și Ilie Imbrescu.

Primul număr al ziarului „Inălțarea” cuprinde un material ales și variat, distribuit pe 16 pagini. Realităților și realizărilor ardelenesti li se acordă toată atențiunea pe care o merită. Am remarcat cu multă bucurie interesul viu pe care îl manifestă noul ziar pentru cauza fraților noștri rămași dincolo de vremelnicele hotărâri. Tonul bărbătesc pe care ziarul îl adoptă în această chestiune, este singurul care se poate face auzit în orașul cu nume de boală în coadă — și care ne poate satisface.

Specificul ardelenesc este intuit cu agerime în două articole semnate de pâr. Ilie Imbrescu și de Emil Cioran.

Ziarul se vinde la prețel modest de Lei 2 exemplar. Abonamentul anual: Lei 500. Redacția și Administrația: Sibiu, str. Avram Iancu Nr. 35. Telefon: 745—746—747.

Noului confrate îi urăm o carieră tragică și spornică.

INFORMAȚIUNI

Ajutoare săracilor. MM. LL. Regele Mihai I și Regina Mamă Elena au binevoit să vină în ajutorul săracilor, de stintele sărbători din eara aceasta, cu suma de 500.000 lei. Această sumă a fost repartizată pentru săracii din diferitele orașe ale țării. — **Sibiul** a primit 50.000 lei, pentru care primăria municipiului a adresat Suveranului o telegramă omagială de mulțămire. Din darul regal au fost împărțite o sută de familii sărace sibiene, primind fiecare câte 500 de lei.

Crăciunul în Ardealul ocupat a fost sărbătorit, aproape pretutindeni, cu bisericile închise. Un român, sosit din secuime, spune cum ungurii, încă din ajunul Crăciunului, au închis bisericile satelor românești. Bieții credincioși, la marele praznic al Nașterii Domnului, au îngenușat în casă în fața icoanelor și s'au rugat „să fie mântuiți de cel rău” și să biruiască dreptatea. Colindătorii, tineri și copii, cari aveau să vestească Nașterea Mântuitorului, au fost opriți și pe de-asupra batjocoriți și rău bătuți, astfel că mulți copii sânt bolnavi în pat. Cei cu „steaua” și „vifleimul” la fel, — învinuiți că fac propagandă legionară. Pe lângă injurături și bătăi, mai mulți credincioși au avut parte și de arestare din partea celor cu pene de cocoș, atât de

voinici în apărarea „ideii de stat maghiar național” stăpânit de latifundiar. Pe lângă necazurile sufletești, pricinuite de barbaria autorităților, mai vine și cumplita sărăcie în cele materiale în Ardealul „administrat” de unguri.

Memoriu. În ziarul dela Brad, *Zarandul*, se publică un documentat memoriu, către guvernul român, în legătură cu reînființarea județului Zarand, suprimat de guvernul dela Budapesta în 1876. Memoriul este semnat de avocatul din Buteeni, dl. Sabin Dan.

† **Nae S. Dumitrescu**, ctitorul Societății „Tinerimea Română” și președintele ei perpetuu, s'a stâns din viață, în București, în etate de 87 de ani, după o lungă și rodnică activitate de profesor. Conducător al Societății, a prezidat concursurile anuale ale Tinerimii Române, sărbătoarea mult dorită a tinerimii școlare din întreaga țară. Inițiator, îndrumător și stăruitor neînfrânt, bătrânul Nae Dumitrescu a înfăptuit, pentru cultura neamului, palatul care îi va pomeni totdeauna numele.

Act de mulțămire. Credincioșii parohiei ortodoxe române *Benesti*, protopopiatul Agnita, cu profund sentiment de recunoștință, aduc vii mulțămiri: dlui *Const. Bursan*, pentru ajutorul de 10.000 lei dat sfintei noastre biserici; dlui *Iosif Lungociu*, funcționar la Banca Națională Sibiu, și familiei dsale, pentru un frumos candelabru; familiei *Pr. Nic. C. Bogorin*, pentru o frumoasă icoană reprezentând pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos în grădina Ghetsimani. — *Pr. N. Bogorin*.

Ce desființează vremelniciile ocupanți? La Târgu-Mureș statul român întemeiasă un spital de boli mintale. Ungurii, ocupând orașul, au desființat spitalul de boli mintale și au înălțat în clădirea lui un cămin de ucenici. Nu s'au gândit autorii ororilor și bestialităților recente că, la adică, ar avea poate mai mare trebuință de un asemenea spital, decât de un cămin.

Sătui de ei! O ceată de șase sute de jidovi au încercat să debarce în Rusia sovietelor; comisia specială dela Reni însă a refuzat să le permită debarcarea. S'au săturat și bolșevicii de oamenii „poporului ales”.

Domenii bisericesti în Germania. Cea din urmă statistică, făcută în 1937, arată că bisericile dispun, pe teritoriul Germaniei vechi, în total de 704.516 ha păduri și domenii în general. Partea cea mai mare 56% (397.000 ha) revine bisericilor evanghelice, ear 29% (203.090 ha) bisericilor catolice. Parohiile satești mai dispun de 54.100 ha, ear organizațiile bisericesti evanghelice și fundațiile afiliate posedă 47.200 ha.

ȘTIRI LOCALE

Răscumpărare. Dl. Ioan Marcu își răscumpără feliicitările de ziua numelui cu Lei 200, dăruind Societății române de înmormântare, (Legatul Paraschiva și Iosif Marcu).

Răscumpărare. Dl. Ioan Stanciu, măestru zugrav își răscumpără feliicitările de ziua numelui cu Lei 200, în favoarea ajutorării ucenicilor săraci dela meserii.

CARTI ȘI REVISTE

Studii Biblice, de Diacon Dr. Grigorie I. Marcu, prof. la Academia teologică „Andreiană”, Sibiu, 1940, Tip. Arhidiecezană. — Pag. 97. Lei: 50.

Volumul întrunește mai multe studii, apărute în „Revista Reologică”, și în Anuaarele Academiei teologice „Andreiane”, studii în parte refăcute. Toate au în vedere probleme privitoare la studiul Testamentului Nou, publicate în convingerea că astfel de studii ar putea deștepta cuvenitul interes față de sfintele cărți ale Legii celei noi.

Țară, versuri de Aron Cotruș. Lisboa, 1940. Pg. 31. Prețul? — Scrise în Arad, în 1935, și apărute în capitala portugheză, în 1940, rândurile mult talentatului poet se vor bucura de acelaș succes de librărie, ca și Horia și celelalte publicații ale aceluiaș autor.

Jertfa apostolatului preoțesc, de Pr. Constantin Brânzeu. Tip. „St. Mitropolii a Olteniei”, Craiova. Pg. 70. Lei 50.

Carte închinată memoriei preoților căzuți în robie sau răpuși din viață pe pământurile strămoșesti răpite dela trupul țării. Slujitorii altarelor în deosebi, vor găsi în paginile publicației părintelui consilier dela Craiova, Brânzeu, frumoaseilde și indemnuri din faptele preotului luptător.

Moldova gloriilor și a tuturor încercărilor, sub privirea noilor și crudelor îndurerări ale răpirii Basarabiei și Bucovinei de nord, de Pr. Constantin Brânzeu, 1940, Ramuri, Craiova. — Broșură de 51 pag. Lei 30.

Catehetul, revista studenților dela Academia teologică Arad, apare lunar sub conducerea profesorului *Vintilă Popescu*. Primul număr, din Decembrie 1940, poartă în frunte „Prefața”, semnată de P. S. Sa Andrei, episcopul Aradului. Urmează articole datorite: conducătorului revistei, mai multor preoți, și studenților teologi. Indrumată de un profesor cu bune pregătiri pedagogice și de filosofie, și susținută de preoți cateheți, revista tinerilor noștri e vrednică să fie sprijinită și cetită de toți ceice se interesează de problema catehizării în școalele noastre.

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Nr. 470 - 1940.

(1) 1—3

Concurs din oficiu

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. III-a **Daia**, protopopiatul Sighișoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependențe economice.
3. Sesiune parohială: pământ arabil, fână și pășunat în suprafață de 20 jugăre 1240 st. □.
4. Dela circa 60 familii români câte o ferdală bucată: $\frac{1}{2}$ grâu, $\frac{1}{2}$ porumb sfărmit.
5. Dela circa 60 familii neorustici câte o zi de lucru cu brațele.
6. Lemnele de foc necesare.
7. Stola reglementară.

Petițiile de concurs, însoțite de actele prevăzute de Regulamentul pentru parohii, precum și de incuviințarea de candidare exoperată dela I. P. St. Mitropolit, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Sighișoara; iar concurenții cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie în vreo Duminecă sau sărbătoare spre a cânta, cuvânta, celebra și a fi cunoscuți de popor.

Sighișoara, 23 Decembrie 1940. Oficiul protopopesc ortodox român Sighișoara

Emilian Stoica
protopop

Nr. 781/1940

(70 2—3)

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Luncoiu de sus**, din protopopiatul Zarand, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în *Telegraful Român*.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat
 2. Stola uzitată în comună.
- Cererile de concurs, însoțite cu documentele necesare și de incuviințarea de candidare a P. V. Consiliu arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc al Zarandului — în Brad, — în termen.
- Concurenții se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Brad, la 10 Decembrie 1940.

Ioan Andreiu
protopop